

LBRIS

We know
books

CLAIRE DOUGLAS

Femeia
care
a mintit

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

PROLOG

Mai 2022

Pe buza superioară a agentului de poliție Anthony Haddock a apărut o peliculă de sudoare. Bretonul i s-a lipit pe frunte, iar cravata îi stă strâmb. Are pete vineții sub ochi și cămașa îi e boțită. Emilia trebuie să arate la fel de epuizată, întrucât n-a dormit deloc noaptea trecută. Nici nu-și poate aduce aminte dacă s-a pieptănat azi-dimineață (în mod clar nu s-a spălat pe dinți) și poartă tot hainele de ieri.

- Vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ați suferit-o, spune el cu sinceritate.

Are un măr al lui Adam proeminent, care îi iese în evidență pe gâtul slăbănog atunci când înghite. Emilia nu-și poate lua ochii de la el. Își înfige unghiile în palme ca să nu plângă. Nu poate da vina pe bărbatul acesta, mai ales că, în cămașa necălcată cu mâneci scurte, arată ca un puști de clasa a șasea. Ar fi trebuit să se agite mai tare când l-a întâlnit prima oară, luna trecută. Poate că n-ar mai fi aici, în sala aceasta înăbușitoare, interzisă claustrofobilor, în cea mai călduroasă zi a anului de până acum.

Se foiește pe scaun, cu fusta lipită de spatele gambelor. Carnetul – cel pe care îl folosește la sfatul altui polițist, de când au început toate astea – stă între ei pe masă. Fiica ei de cincisprezece ani, Jasmine, i l-a dăruit

de ziua ei în ianuarie ca să-și schițeze ideile pentru romanul pe care-l avea în vedere, primul de sine stătător și nu parte a unei serii. Are pe copertă fluturi colorați în mărime descrescătoare; Emilia a avut mereu senzația că reprezintă o înnoire, o schimbare. Dezvoltare. Și totuși carnetul nu a ajuns să servească scopului inițial. În schimb, conține toate evenimentele stranii care s-au petrecut în ultimele câteva luni. Ecourile macabre ale unor povești deja scrise. Și acum o crimă, având drept victimă o persoană pe care ea o iubea.

- Facem tot posibilul ca să-l prindem pe făptaș. Polițistul rămâne tăcut câteva clipe, timp în care ochii lui deschiși la culoare nu se dezlipesc de ai ei, apoi reia: Deci sunteți sigură că e un cunoscut de-al dumneavoastră?

Se uită la lista de nume pe care i-a dat-o Emilia mai devreme.

- Da. Sunt sigură. Ar vrea să se înșele, dar știe că nu e cazul. Numai prietenii apropiați și familia au citit *Ultimul ei capitol*, cu excepția redactorului, bineînțeles. Simte nevoia să explice: În plus, unele dintre lucrurile care s-au întâmplat, mai ales în ultimele săptămâni, ei bine, provin din manuscrisul acela.

El dă din cap aprobator; buzele subțiri îi sunt unite. Nu spune nimic. N-are nevoie. Tăcerea lui exprimă foarte multe, și implicația e limpede.

Asta pentru că ea, Emilia Ward, autoarea seriei de bestsellere cu inspectoarea Moody în rolul principal, a intrat în criză de timp. La sfârșitul volumului *Ultimul ei capitol* își ucide eroina atât de îndrăgită. Dacă se merge pe același tipar, dacă făptașul se ține de intriga romanului, înseamnă că a mai rămas un singur eveniment important.

Moartea Mirandei Moody.

Și, prin urmare, a ei.

PARTEA ÎNTÂI

1

Martie 2022

Emilia e în autobuzul spre casă, privind pe fereastră la cerul înnorat și gândindu-se că a mâncat prea mult la prânz, când șoferul frânează pe neașteptate.

Percepe o ceață de girofaruri și vuiet de sirene în momentul în care o mașină de poliție trece ca vântul pe lângă autobuz, urmată în succesiune rapidă de încă două.

Nu i se pare mare lucru. Alt accident. S-a obișnuit cu ele. La urma urmei, asta e Londra, și e vineri la 16.45, începutul orei de vârf. Se reazemă de spătar, întrebându-se cum ar putea să-și lărgească fusta în talie. N-ar fi trebuit să accepte plăcinta aceea cu mere și cremă de vanilie. *Grazia* se ițește din geanta aflată la picioarele ei. A cumpărat-o înainte să ia autobuzul de la High Street Kensington, dar drumul a fost atât de lung și se simte atât de înghesuită, încât nu s-a apucat de citit de teamă c-o să i se facă rău de mașină.

O femeie în vârstă, purtând pe cap un batic cu model portocaliu, stă lângă ea, ținând în poală un șoricar cu păr lung. Când autobuzul oprește brusc, emanând un fum urât mirositor care pătrunde înăuntru prin

fereastra deschisă, țâțâie nerăbdătoare din buze și se întoarce spre Emilia cu o mină exasperată.

– Rigsby o să aibă nevoie să facă pipi dintr-un minut în altul.

Căinele își ridică spre Emilia ochii căprui în care se citește părerea de rău. Ea îi zâmbește liniștitor femeii, dar se apleacă să-și mute geanta lângă geam, ca nu cumva lui Rigsby să-i vină ideea de a se ușura pe preaiubită ei tașcă Mulberry.

Sunt pe Kew Road. În curând vor trece pe lângă Kew Gardens, dar din cauza grevelor de la metrou străzile sunt mai aglomerate decât de obicei. Iat-o, așadar, blocată în autobuz, suportând mirosul pateurilor cu carne pe care un tânăr le devorează pe locul din fața ei, sub amenințarea unui câine incontinent. Abia așteaptă să ajungă acasă și să-i povestească lui Elliot despre întâlnirea cu redactorea. L-a sunat când a ieșit din restaurant, în principal ca să-i aducă aminte să-l ia pe Wilfie de la școală, dar n-a avut timp să-i spună tot.

Azi-diminează a fost în culmea agitației: nu-și găsea eșarfa preferată, cu imprimeu de leopard, și nici cheile de la casă nu erau la vedere.

– O să te descurci, i-a spus Elliot când în fine a fost gata de plecare. Sărutând-o pe obraz ca să nu-i întindă rujul, a adăugat: Fii sinceră, atâta tot. O să te înțeleagă. În definitiv, e vorba de cariera ta.

Prin urmare, a fost sinceră, cel puțin într-o anumită măsură. Redactorea ei, Hannah, a pălit sub fondul de ten când a informat-o că vrea s-o ucidă pe eroina romanului la care lucrează, al zecelea din serie. Hannah e gravidă în aproape opt luni, și Emilia s-a temut c-o să-i provoace o naștere prematură. Degetele ei elegante au înghețat parcă în jurul paharului de limonadă când Emilia i-a dezvăluit că vrea să scrie un thriller

de sine stătător, care să nu aparțină unei serii, întrucât are sentimentul că povestea inspectoarei Miranda Moody a ajuns la capăt. N-a menționat că munca la acest ultim volum a fost foarte dificilă și că la un moment dat s-a îndoit c-o să poată crea o intrigă destul de convingătoare.

Lui Hannah i-a luat un timp îndelungat ca să răspundă. În cele din urmă, pe un ton plin de încordare, a spus:

– Seria Moody s-a vândut în peste două milioane de exemplare numai în Marea Britanie. E un risc imens.

Emilia o știe, bineînțeles. Și gândul o îngrozește. Dar simte că acesta este momentul potrivit. Zece cărți în zece ani, și a fost un chin să scrie *Ultimul ei capitol*. Prânzul s-a încheiat cu un soi de armistițiu: Emilia va trimite ultima versiune a romanului, care include moartea inspectoarei Moody, și Hannah va vedea dacă merge. Dacă nu, Emilia va schimba deznodământul, va lua o pauză și va scrie altceva, lăsând însă poarta deschisă pentru o posibilă întoarcere a inspectoarei Moody în viitor.

Autobuzul tot nu s-a mișcat din loc; nu se vede decât șirul de mașini din față. Se întreabă dacă n-ar trebui să-și continue drumul pe jos. E la numai douăzeci de minute de casă, dar dacă șoferul refuză s-o lase să coboare, o să trebuiască să se întoarcă spăsită la locul ei sub privirile celorlalți pasageri.

Ușile duble din partea din față se deschid cu un fâșait și un polițist urcă în vehicul. Instantaneu, pasagerii tac, privindu-se întrebător unii pe alții. Femeia de lângă ea se apleacă în dreapta ca să vadă culoarul, apoi se întoarce spre Emilia și latră:

– Ce caută aici?

De parcă Emilia ar avea de unde să știe.

- Poate îl informează pe șofer că a fost un accident, îi răspunde politicos. Sau că șoseaua e blocată.

Polițistul coboară din autobuz, iar șoferul se ridică să le facă un anunț. E roșcovan la față, și sacoul abia îi stă închis peste burta proeminentă.

- Îmi pare rău, oameni buni, dar mă tem că la mică distanță în față s-a produs un incident grav. Din păcate, trebuie să coborâți aici.

Pasagerii încep să bombăne și să înjure. Tânărul pune resturile de pateu în pungă de hârtie. Femeia de lângă ea țâțâie tare și face comentarii despre neplăcerea care le-a fost provocată. „Măcar Rigsby poate să facă pipi acum“, se gândește Emilia privind-o cum așază câinele pe podea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi alcătuit din sticlă. E nerăbdătoare să se dea jos, dar așteaptă cuminte pe scaun în timp ce toți ceilalți se ridică și pornesc spre ușa din față. Telefonul îi sună chiar când pășește pe trotuar.

- Bună, Jas.

Vântul s-a întezit, așa că trebuie să-și strângă scurta de piele în jurul corpului. Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi luat o haină mai călduroasă! Pasagerii s-au adunat în fața ei, blocându-i drumul. Rigsby și-a ridicat piciorul din spate lângă cel mai apropiat stâlp de lumină.

- Unde ești? Wilf se poartă ca un plod răzgâiat și Elliot nu face nimic ca să-l pună la punct, și tata ar trebui să mă ia, dar întârzie, și nu-mi găsesc blugii cu talie înaltă.

Trage aer în piept și-și mută telefonul la cealaltă ureche.

- Ar trebui să fie în uscător... Sunt în drum spre casă. Cred că a fost un accident, ceva de genul ăsta.

- Un accident?

Emilia aude teama din vocea fiicei sale. Deși e mereu cu capsă pusă, pradă hormonilor adolescenței, în adâncul ei e foarte sensibilă și-și face mereu griji.

- E în regulă, o asigură Emilia. N-a avut nimic de-a face cu mine. Dar a trebuit să cobor din autobuz.

- Nu poate Elliot să te ia?

Emilia aruncă o privire spre drum. Vehiculele stau bară la bară pe ambele sensuri. Cineva claxonează, ceea ce o face să scrâșnească din dinți. De ce fac oamenii asta? Chiar își închipuie că mașinile o să se miște mai repede? Se strecoară pe lângă grupul de pasageri, apoi iuțește pasul. Tocurile ei ropotesc pe trotuar.

- Nu, nu-s departe și e ditamai ambuteiajul. Ajung mai repede pe jos. După o ezitare, continuă: Credeam că tata te ia de la școală.

Jasmine pufnește în telefon.

- Se pare că a apărut ceva, așa că a trebuit să iau autobuzul școlii. A zis că o să vină la șase după mine.

Emilia și-o imaginează dându-și ochii peste cap în timp ce vorbește. Știe că Jasmine are o relație complicată cu Jonas.

- Bine, mă grăbesc cât pot. Și blugii tăi...

- Știu, știu. În uscător, ai zis.

Glasul i s-a înviorat, spre bucuria Emiliei. Își face griji pentru Jasmine. Interdicțiile din timpul pandemiei au avut un impact negativ asupra sănătății ei mintale, deși Elliot s-a purtat nemaipomenit cu ea, dându-i sfaturi în cunoștință de cauză, deoarece a suferit și el de anxietate în adolescență. Jasmine a fost întotdeauna stângace în societate, dar întoarcerea la școală în clasa a opta a fost deosebit de complicată, și la început nu i-a fost deloc lesne să se integreze.

- Dacă pleci înainte să ajung eu, îți urez distracție plăcută cu tatăl tău. Ne vedem duminică, te iubesc.

- Și eu, spune Jasmine, după care închide.

Emilia își vâra telefonul în buzunar și mărește viteza. Ar vrea s-o prindă pe Jasmine înainte să plece. Se gândește la modul în care fostul ei soț, Jonas, și soția lui, Kristin - odinioară buna ei prietenă -, se joacă de-a familia fericită cu fiica ei. A reușit cumva să rămână apropiată de Jonas de dragul lui Jasmine, dar nu i-a fost întotdeauna ușor. Îi vine mai greu s-o ierte pe Kristin.

Își saltă geanta pe umăr, dorindu-și să fi purtat ghețele fără toc. E pe cale să cotească pe o stradă laterală, când observă un agent de poliție cu vestă galben-fluorescent dirijând traficul. Două camioane de pompieri și câteva mașini de poliție blochează drumul. Se întrebă ce s-a întâmplat.

2

- Nu știu ce-a fost, dar era poliție peste tot, îi spune lui Elliot mai târziu, când pregătesc cina în bucătăria lor spațioasă, unită cu livingul.

E încăperea ei preferată din casă, cu parchet deschis la culoare, blaturi de marmură și dulapuri bleumarin. E centrul vieții lor de familie, locul unde se adună cu toții. A părut un vis irealizabil când s-au mutat, acum patru ani, dar după cinci luni de extinderi și renovări a fost gata anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

- Nu poți s-o întrebi pe amica ta polițistă, cum o cheamă?

Soțul ei e teribil când vine vorba de reținerea numelor.

- Louise. Aș putea, deși lucrează la Judiciar, deci nu cred că știe.

Se apleacă, scoate mașinal patru farfurii din dulap și le așază pe blat, apoi, amintindu-și că Jasmine e la tatăl ei, pune una înapoi. Nu-i place deloc când Jasmine e plecată. Casa pare mult prea mare, mult prea goală fără ea. Elliot a spus că a venit Kristin s-o ia, deoarece Jonas nu știa când o să scape de la muncă. Asta a enervat-o la culme pe Emilia. Jonas o vede pe Jasmine un weekend din două, măcar ar putea să se asigure că pleacă la timp de la birou.

Se întoarce să se uite la Elliot, care stă în fața mașinii de gătit. Puloverul lui fin de cașmir e întins peste umerii lați, accentuându-i talia zveltă și pielea bronzată. De-a lungul anilor s-a întrebat adesea dacă, în cazul în care Kristin l-ar fi luat în vizor, Elliot ar fi cedat la fel de ușor ca Jonas. E foarte diferit de fostul ei soț, nu numai ca înfățișare – brunet și îndesat, pe când Jonas e deșirat și blond –, ci și ca personalitate. Lui Jonas i-a plăcut mereu să flirteze: își închipuie că toate femeile îl găsesc atrăgător și șarmant și vrea să câștige simpatia tuturor. E întotdeauna sufletul petrecerii, ultimul care pleacă de la pub, când îl cauți, e în oraș cu amicii. Elliot este sincer, uneori de o sinceritate brutală (într-o zi, când și-a vopsit părul într-un negru mai intens decât de obicei, i-a spus că arată ca Morticia Addams) și se ferește de evenimentele sociale, dar cel puțin Emilia știe la ce să se aștepte din partea celui de-al doilea soț.

Elliot se duce spre televizor, situat în partea de living a încăperii; imaginea lui e reflectată de ușa dublă care dă în grădină. Ia telecomanda din locul unde a aruncat-o Wilfie, pe canapeaua cu tapițerie gri de in.

– Poate zic ceva la știri.

Se răsucesc să-i zâmbească în timp ce îndreaptă telecomanda spre ecran, iar inima ei explodează de iubire. E un om bun. Un om pe care te poți baza. Nu e ușuratic. Ca scriitoare, ea câștigă mai mult decât el, și totuși lui nu-i pasă. Datorită banilor ei au putut să-și cumpere această vilă victoriană cu cinci dormitoare, zugrăvită în alb, de pe una dintre cele mai bune străzi din Richmond Hill. Lui Jonas nu i-a venit să creadă când a văzut-o prima oară.

Emilia mișcă rapid wokul, privind mulțumită cum sfârâie puil și legumele. Mirosul îi face stomacul să chiorăie, în ciuda prânzului copios.

– Tati! Pot să mă uit la *Adventure Time*?

Fiul lor de opt ani, Wilfie, dă buzna înăuntru cu controllerul de la PlayStation în mână, țopăind de pe un picior pe altul. E un ghem de energie cu un păr negru ondulat ca al tatălui său.

– Ai puțină răbdare, îi spune Elliot. Vreau numai să mă uit la știri. Mama a văzut ceva interesant pe drumul spre casă și vrem doar să...

Dar Wilfie a plecat deja. Elliot ridică din sprâncene spre Emilia, care izbucnește în râs. E o glumă favorită de-a lor că puștiul nu stă într-un loc cu nici un prilej, în afară de mâncat și dormit. În ceea ce privește mâncarea, seamănă cu ea.

– Masa e aproape gata! strigă, dar nu primește nici un răspuns.

Îl lasă la PlayStation numai pentru că e vineri seara. Cu siguranță profită cât poate: abia dacă a ridicat nasul din ecran de când a ajuns Emilia acasă.

– Hopa, cred că asta e, spune Elliot dându-se un pas înapoi, cu ochii lipiți de televizor.

Emilia stinge aragazul și se duce lângă el. Elliot își trece brațul pe după umerii ei. Se simte minusculă la un metru cincizeci și șapte, în comparație cu înălțimea lui de un metru optzeci. Pe ecran apare mesajul BREAKING NEWS, apoi o prezentatoare elegantă, cu o tunsoare bob perfectă, blondă, vorbește în timp ce sunt afișate fotografiile cu intrarea în Kew Gardens și poliția de afară.

– Astăzi s-a produs un incident grav la Kew Gardens, în Londra. Poliția a trebuit să-i evacueze pe vizitatori și să interzică accesul pe Kew Road în fața popularului obiectiv turistic, de teama unui atac terorist. La ora 16.25, un apelant anonim a anunțat personalul de la Kew Gardens că o bombă a fost amplasată în

perimetru. Experții în deminare au descoperit o geantă de voiaj, dar am fost informați că a fost o farsă și că geanta conținea un model vechi de aparat de radio cu tranzistori.

Prezentatoarea trece la altă știre și Elliot stinge televizorul, apoi lasă telecomanda pe măsuta de cafea și se duce la aragaz. Emilia îl urmează, întorcând pe toate părțile informația abia aflată.

„Sună foarte cunoscut“, se gândește.

- Probabil niște adolescenți care-și închipuie că-i o glumă bună, spune el punând mâncarea în farfurii.

- Totuși, e o chestie gravă. Dacă sunt prinși...

El o privește și, remarcându-i expresia, o întreabă ce s-a întâmplat.

Emilia clatină din cap.

- Nimic, doar că e... Nu știu. Cam ciudat.

- Ce?

- În prima mea carte, știi, *Incendiatorul...*

- Cum aș putea s-o uit? o întrerupe el cu o lumină caldă în ochi.

S-au cunoscut într-o cafenea în timp ce ea lucra la cartea respectivă, în urmă cu aproape unsprezece ani. Emilia era în plin proces de divorț și stătea cu chirie într-un apartament micuț împreună cu Jasmine, după ce Jonas îi răscumpăraseră partea din casa conjugală din Twickenham. Voise întotdeauna să scrie un roman, dar după ce absolvise universitatea se angajase la un ziar local. Tocmai căpătase un post de redactor la un supliment duminical, când a aflat că era însărcinată cu Jasmine. Avea douăzeci și trei de ani, era lefteră și locuia cu Jonas, pe care-l cunoscuse în primul an de studenție la Brighton, iar sarcina nu fusese planificată. De cum i-a dat vestea lui Jonas, el a cerut-o în căsătorie, și s-au

cununat peste câteva luni: o ceremonie restrânsă, făcută cam în grabă, la biroul local de stare civilă.

După ce s-a născut Jasmine nu și-a permis să se întoarcă la serviciu cu normă întreagă: costul creșei i-ar fi înghițit tot salariul modest, iar părinții ei trăiau prea departe ca s-o poată ajuta - nu că ar fi făcut-o nici dacă ar fi locuit în același oraș -, așa că lucra pe cont propriu de câte ori putea. Când Jonas a părăsit-o, a început să folosească orele în care Jasmine era la școală ca să scrie o carte despre o detectivă deșteaptă și competentă. O persoană puternică și hotărâtă, pentru că în perioada aceea ea se simțea atât de slabă și de neputincioasă.

Elliot se oprise la cafeneaua de pe malul fluviului ca să ia prânzul după ce vizitase un client. Prima ei impresie fusese aceea că avea ochi calzi. Ochi blânzi.

Au intrat în vorbă după ce ea l-a rugat să se uite la laptopul ei cât se ducea la toaletă.

- De unde ai știut că n-o să fug cu el? a întrebat-o după aceea.

- Ai o față care inspiră încredere, i-a explicat ea.

Elliot încă folosește această replică în apărarea lui când îl acuză că a luat ultima pungă de chipsuri sau că a terminat cafeaua. „Cine, eu? Dar am o față care inspiră încredere!“

- Ce-i cu cartea? întreabă el acum, pe când scotocește prin sertarul cu tacâmuri.

Emilia aduce farfuriile la masa cu blat de stejar.

- Păi, am scris despre asta. Un apel fals. O geantă de voiaj având înăuntru un aparat de radio cu tranzistori, lăsată la Kew Gardens, ții minte?

El trânteste furculițele și cuțitele pe masă, făcându-le să zăngănească.